

La Sala Gòtica de l'Institut d'Estudis Ilerdencs mostra aquests dies la darrera exposició de l'artista de Ponts Joanpere Massana.

LA MEMÒRIA personal és un recurs habitual dels escriptors, que re-remoren el passat des del present. L'art contemporani ha incorporat també aquest autoreferent subjectiu, en la mesura que les formes i els colors permeten evocar el temps, les sensacions tàctils, els colors i els espais de l'esdeveniment. Aquest retorn als orígens és la base de les obres que l'escultor Joanpere Massana exposa a la Sala Gòtica de l'Institut d'Estudis Ilerdencs, sota la

A partir d'aquest exercici d'immersió en records evidents o intuïts, s'esdevé un treball entès en el seu conjunt com una sèrie en si mateixa, pels referents constants a l'edifici, que es pot reconèixer, i als fragments de la naturalesa que l'envolta. L'artista a través del quadre –volumètric pictòric en aquest cas– actua com a l'assagista que narra les seues memòries personals o malda per novel·lar una ficció autoreferencial. La pintura s'expressa com l'escriptura,

sense depassar la pura descripció, per construir un territori de poètica iniciació als records. Donats els seus fonaments escultòrics, la pintura assoleix una corporeïtat fronterera amb el món dels colors, austers en aquest cas, que reconstrueixen l'espectre terrós de la naturalesa.

En molts casos –mercès a la condició volumètrica–, les obres semblen realment fragments de la naturalesa extrets de l'indret, amb fesomia de roques, de retalls de tolls en-

fangats, de càmims coberts de fulla de tardor, de coleres de rovells minerals, de jaciments arqueològics traspassats als murs d'una sala d'exposicions on s'integren a les seues parets gòtiques, on conviuen amb naturalitat. Aquestes evidències mimètiques de la realitat, s'incorporen a la superfície pintada damunt d'un fons de dominants blanques que actua com el full del paper blanc és a l'escriptor.

S'unifiquen els suports, de fusta o de paper, com una narració d'imatges. Amb aquesta perspectiva de fragments iconogràfics i de dominants de colors de realitat, Joanpere Massana introdueix dins l'equilibri compositiu signes complementaris d'imatges colpidores de la seua memòria més personal... petjades ruses, flors seques, imperdibles, frases, que subjectivitzen les obres, parlant amb el tema no és l'ofici de Sant Pere de Ponts, sinó l'impacte de la seua presència en la seua infantesa i vocació creativa, fins a descriure evocacions de textures de superfícies molloses que conduïen als seus voltants.

Els llindars de la seua planta arquitectònica, de la torre octogonal de les tombes medievals, esdevenen els motius que evidencien la memòria, però no destorben la condició universal del seu gest primigeni, contemporaneïtat com una possibilitat també de retrobament amb altres subjectivades, la pintura com una arqueologia narrada en primera persona, però amb valors compartits i il·legibles pels altres, especialment quan es tracta d'evocar la naturalesa i el paisatge d'infantesa que torna a retornar encara que sigui sense voluntat, assolint en aquest exercici el valor universal de la intenció i el resultat.

Arrelar la pintura al territori pot ser també una metodologia per apropar-la als orígens, a les essències, sense oblidar que a diferència de l'escriptura, la creació plàstica no es fonamenta en descripcions sinó en pulsions i indicis estètics configurats per un abecedari de formes i colors que cerquen la construcció d'un territori de sensacions intuïtives.

JOANPERE MASSANA

ANÒNIMS A LES PEDRES

Text: Josep Miquel Garcia ◆ Foto: Elena Vallés

mirada d'unes pintures que concen-
nen l'indret en Sant Pere de Ponts,
en conjunt arquitectònic que regis-
tra l'impacte inicial de descobertes
individuals, no només dels seus
autors, la seua planta o la seua fesom-
ia, sinó d'inscripcions, símbols
críptics i entorn natural, d'un
paisatge congelat en la memòria,
que es recupera ara transmutat en
composicions plàstiques.